

Чл. 493. Ако отъ такива прѣдмети, застрахователната сума на които е била опрѣдѣлена изобщо, единъ или нѣколко пропаднѣтъ или се поврѣдѣтъ, то за обезщетението важи оная стойность, която остава, слѣдъ като се спадне стойността на останалитѣ цѣнни прѣдмети. Исключение отъ това правило става, ако застрахователтъ може да удостовѣри, че прѣдетитѣ сж имали по-малка стойность въ врѣме на загинването или поврѣжданieto.

Ако стойността на застрахуванитѣ прѣдмети надмине застрахователната сума, то за размѣра на обезщетението важѣтъ правилата, прѣдвидени въ чл. 491-й.

Чл. 494. Застрахователтъ има право, въ отсъствие на друго съглашение, да иска установлението на щетата чрѣзъ вѣщи людѣе. Ако, обаче, застрахователтъ вхтрѣ въ 15 дена отъ заявлението на щетата не упражни това си право, застрахуваниятъ има право да установи щетата за смѣтка на застрахователя.

До установлението на щетата застрахуваниятъ не може да прави такива распореждания, съ които би могло да стане промѣнение въ сжщността и положението на прѣдмета.

Въ случай на щета, причинена отъ градобитнина, застрахователтъ има право да отложи установлението на щетата до свършването на жетвата.

Чл. 495. Въ случай на пълна щета, застрахуваната сума, въ отсъствие на друго съглашение, се плаща на застрахувания или на приемницитѣ му, слѣдъ като повърне или повърнѣтъ застрахователната полица. Въ случай на частична щета, полицата не се връща, а договорътъ относително недосѣгнатата отъ щетата стойность остава въ сила.